

“La nostra és la segona àrea metropolitana de Catalunya”, subratlla en Josep Huguet, arquitecte de Reus. **“Tanmateix, potser encara no ha aparegut el polític que hagi d’agafar les regnes del Camp”.** Des de la seva posició com a arquitecte, el nostre interlocutor ha **“intentat parlar del tema en determinats àmbits polítics, però sembla que faci por”.**

Aquesta ampla zona comprèn **“els municipis de Tarragona, Reus, Cambrils, Salou i Vila-seca. Es tracta d’un anell tancat del qual Cambrils queda una mica despenjat, perquè els seus habitants es mostren reticents a connectar-se amb la resta de poblacions. Una àrea metropolitana guarda una certa similitud amb una ciutat. Una ciutat és un conjunt de barris comunicats mitjançant avingudes. En una àrea metropolitana hem de parlar de ciutats independents enllaçades gràcies a les autovies”.** Es tracta d’un territori que respon a totes les necessitats d’una ciutat: **“Aquest paquet de municipis conté totes les especialitats -turisme, indústria, serveis-, amb el gran avantatge que no es caracteritza per una alta densitat de població, la qual cosa converteix aquesta àrea en un lloc relaxat”.** A l’estiu, però, les coses canvien: **“Salou, per exemple, passa de deu mil habitants a dos-cents cinquanta mil. Penso, per tant, que no és aleatori el fet que Port Aventura s’hagi ubicat en aquesta zona, estratègica respecte a Europa, part d’un eix econòmic que inclou localitats com Amsterdam, Lió, Marsella i Barcelona”.**

Centrem-nos en els atractius del municipi natal del nostre protagonista. Un d’ells és, indiscutiblement, la indústria vinícola: **“El famós tripode ‘Reus, París i Londres’ fa referència justament a aquest sector. A la meua ciutat encara hi ha trets que recorden aquella època. És el cas del passeig dels Màrtirs, ara en procés de reforma, que pretenia evocar els bulevards francesos”.** Per a en Josep, Reus ha tingut des de sempre una voluntat de ciutat comercial: **“Des de temps anteriors al segle passat ja exercia aquesta funció. És aquesta circumstància el que va empènyer la burgesia a convertir Reus en la segona ciutat catalana del segle XIX. Darrerament l’Ajuntament i el patronat de turisme han intentat donar a conèixer aquest passat històric, perquè encara hi ha qui se sorprèn en sentir-ne parlar”.**

I no és això l’únic que l’administració reusenca està impulsant: **“Des de fa uns anys, s’hi està promocionant el modernisme arquitectònic, perquè a Reus disposem d’un bon patrimoni, amb edificis excel·lents, molts d’ells dissenyats per Domènech i Muntaner, com és el cas de la Casa Navàs i de l’Institut Pere Mata. Fins i tot tenim un projecte de reforma de l’ermita de la Mare de Déu de la Misericòrdia dissenyat per Gaudí. Aquesta gran quantitat d’obres modernistes és fruit del desig de la burgesia del segle passat de traslladar a Reus el moviment artístic que imperava a Barcelona”.**

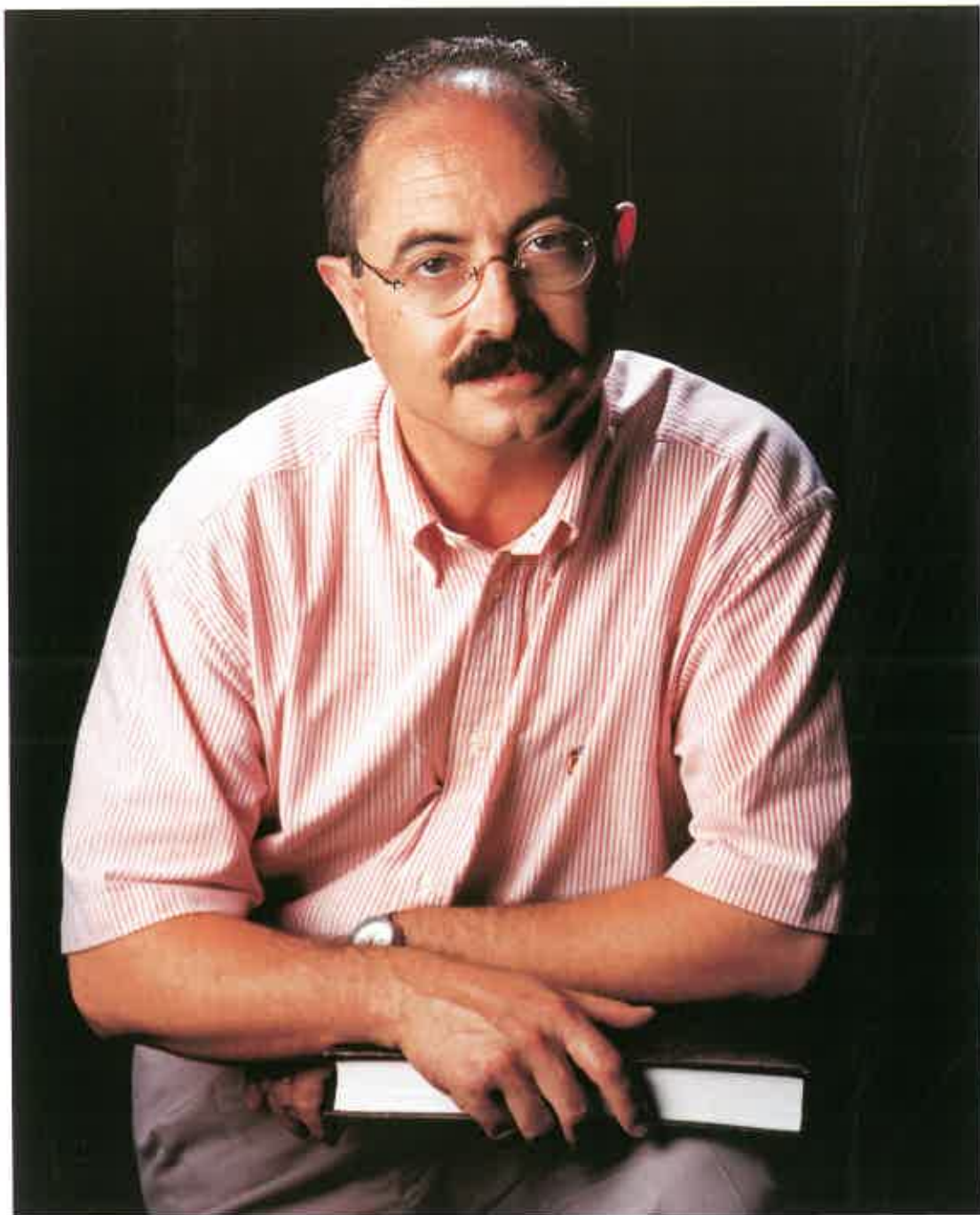
La cultura, doncs, ha jugat des de sempre un paper preeminent a la capital del Baix Camp. Un dels seus exponents més emblemàtics és el Teatre Fortuny, en la restauració del qual en Josep, juntament amb tres arquitectes més, ha tingut oportunitat de treballar: **“A Reus hi ha actualment uns sis teatres que funcionen de manera regular. Un d’ells, el Teatre Principal, fet de fusta, s’havia cremat més d’una**

vegada. Corria el segle XIX quan la burgesia va decidir construir-ne un de nou que no fos objecte d’aquests sinistres. Aquest teatre seria el Fortuny. Per a la seva confecció es van seguir els patrons dels manuals de construcció de l’època. L’obra pretenia emmirallar-se en el Liceu barceloní, un teatre a la italiana”. De manera que per reconstruir-lo el grup d’arquitectes va visitar el Liceu i **“òperes europees, com la de París i la de Moscou, per recollir-ne informació. Recentment, en Josep Carreras va comentar que mentre no es reconstruï el Liceu, el Fortuny seria el primer teatre de Catalunya”.** Destaca el fet que **“cap dels quatre companys que vam intervenir al Fortuny érem gent de teatre, tot i que jo hi era molt aficionat. Per això vaig voler veure el teatre des dels ulls del professional”.**

La restauració d’aquesta peça arquitectònica ha portat més d’una sorpresa als seus autors: **“Vam trobar informes de l’arquitecte, Francesc Blanc, que revelaven que per manca de pressupost no s’havien pogut fer realitat totes les idees en ment d’aquell creatiu. La nostra actuació ha implicat millorar-ne la sonoritat i la incorporació d’aire condicionat al local i d’estrictes mesures contra incendis”.** Les sensacions van ser una qüestió prioritària: **“Com que el Fortuny s’havia destinat a altres usos, resultava que els actors, a l’hora de representar, es trobaven una paret al davant. Ens van agrair que modifiquéssim aquesta circumstància. El teatre, però, no implica únicament que l’actor se senti dins de la sala, sinó també que el públic se senti dins de l’escenari, per a la qual cosa també vam prendre mesures”.**

Les declaracions del nostre convidat deixen clara la necessitat i els avantatges de tota restauració: **“Després d’haver visitat les obres de reconstrucció del Liceu, diria que m’agradarà més el que ara s’obindrà que no el que hi havia abans. Els tècnics em van explicar tots els aspectes que ara s’hi havien pogut corregir mitjançant la incorporació de tots els avenços tecnològics de què abans no es disposava”.**

Una de les polèmiques en la reconstrucció d’aquest edifici va ser la inexistència d’especialistes de la construcció que poguessin recrear els trets d’aquella època. Com a responsable de la coordinació tècnica d’una escola taller per recuperar els oficis artesans, en Josep és molt conscient d’aquest obstacle: **“El món de la construcció és un calaix de sastre on tothom hi cap. Cal recuperar la voluntat del modernisme, quan hi havia una gran estimació per l’ofici i una bona preparació. Em preocupa molt que, abans d’emprendre una obra, el paleta estigui motivat. Hi ha excel·lents professionals, però, en molts de casos, manca qualificació i titulació. Això constitueix un error social que a la llarga podem pagar car, perquè és preocupant que un paleta no et sàpigui llegir uns plànols, ja que llavors es talla la comunicació. Gaudí deia als paletes: ‘Jo penso, però tu hi poses les mans’. De què ens serveix als arquitectes crear si després no ens poden interpretar? És com aquell que escriu un llibre i ningú no li entén”.** A nosaltres, que no som especialistes en plànols, el punt de vista d’en Josep sobre tot el que hem comentat ens ha resultat d’allò més aliconador.

“Gaudí deia als paletes:
‘Jo penso, però tu poses
les mans’. De què ens
serveix als arquitectes
crear si després no ens
poden interpretar? És
com aquell que escriu un
llibre i ningú no l’hi
entén”

Josep Huguet - Reus (Baix Camp)